

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

engin çağlar esen püsküllü*



RÜYALAR GERÇEK OLSA

ve MÜJDAT GEZEN

*kayhan yıldızoğlu*saadet sını* hulusi kentmen*

rejisör: *hulki saner renkli*

foto direktör: *çetin tunca*

SAĞAL DİJİTAL BİRCİFTEN TEL: 22 81 80

- ◆ Selimî ◆ Mehmet Mazlumî ◆ Hökkeş Mârâşî ◆ Tacettin Şimşek
- ◆ Hızır İrfan Önder ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım ◆ Kadir Köse
- ◆ Erdoğan Öner ◆ Memik Kömekçi ◆ Musa Serin ◆ Mehmet Pektaş
- ◆ Halil Manuş ◆ Murat Canbolat ◆ Fikret Görgün ◆ Erol Koca ◆ Hacı Musa Tuncer
- ◆ Bilal Saygılı ◆ Salman Kapanođlu ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Cengiz Numanođlu

93 Sayı 21 Kasım 2025

Köyden İndim Şehire Yeniden/iki

◆ Mehmet Pektaş

Otobüs, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Gebze'ye girmişti. Diğerlerine göre biraz daha uyanık geçen Himmet, göz ucuyla kardeşlerini kontrol etti. Üçünün de uyuduğundan emin olunca otobüsten inmeye karar verdi. Ayağa kalkmasıyla birlikte yan koltukta oturan Gayret de kımıldanmaya başladı. Himmet bir an yakalandığını düşünse de kardeşinin gözlerinin kapalı olduğunu görünce rahatladı.

"İnadına yayılmış hayvan. Acaba çişim geldi diye uyandırsam mı? Helaya da benimle gelir bunlar." diye mırıldandı kendi kendine.

Düz denedi olmadı, sırtını döndü yine olmadı. Bir bacağını kaldırıp Hayret'in üzerinden aşmayı denerken gelen carttt sesi bu hamleyi de henüz başlar başlamaz bitirdi.

"Hay Allah kahretmesin donu da yırttık." diye söylendi. Bu sırada ön koltuğun boşaldığını fark etti. Fırsat bu fırsat deyip koltuğun üzerinden aştığı gibi tepesi üstü ön tarafa geçti. Ayakları havaya dikilmiş, bedeni koltuğun arasına sıkışmıştı. Bir türlü toparlanıp kalkamıyordu. Neyse ki muavin, imdadına yetişti. Bacaklarından yana doğru çekip Himmet'i sıkıştığı yerden çıkardı.

Himmet otobüsten indiği gibi tuvalete koştu. Kardeşlerini atlatmanın ve ihtiyacını görmüş olmanın çifte rahatlığıyla tuvaletten çıkmıştı ki Gayret, Saffet ve Hayret'le burun buruna geldi. Biraz önceki rahatlamış yüz ifadesi bir anda değişti, zorla gülümseye çalıştı:

"İstanbul zannettim indim." dedi.

Hayret gülerek cevap verdi:

"He he he biz de İstanbul zannettik indik."

Saffet, Gayret'e döndü:

"Yav Gayret ağa, bu sefer altın da yok. Himmet ağabeyimi burada bıraksaydık da biz İstanbul'a devam etseydik ya!"

"Ülen heç kafan çalışmıyor, ailenin yüz karası. Altın yok emme Ali Rıza'nın adresi Himmet ağabeyde." dedi Gayret.

Saffet, o meşhur gülümsemesinin ardından cevap verdi:

"Sorardık. Ne demişler sora sora... Seninki benden kara!"

Kardeşlerinin ona ters ters baktığını görünce Saf-

fet toparlandı:

"Galiba biraz karıştırdım."

Gayret, Himmet'e döndü:

"Himmet ağabey bu adres niye sende duruyor?"

Himmet, kaşlarını çatı:

"Ben ağabeyim bende duracak."

"Mehmet Çavuş'un haritayı böldüğü gibi adres kâğıdını da dörde bölelim." dedi Saffet gülerek.

Bu fikir hepsinin hoşuna gitmişti. Gayret:

"Afferin len sülalenin akıl küpü!" diyerek kardeşinin yanağına iki öpücük kondurdu.

Kartviziti itinayla dörde böldüler. Her biri bir parçayı alıp cebine koydu.

"Ee şimdi ne yapacağız?" dedi Himmet.

Gayret:

"Ne yapacağı var mı? Bir sonraki otobüse binip İstanbul'a Ali Rıza'yı bulmaya gideceğiz."

Himmet, ezildi büzüldü:

"Valla ben son paramı helaya verdim. Bende melik galmadı."

"O zaman otostop çekelim." dedi Saffet.

Himmet, öfkeleni:

"Olmaz öyle şey! Türkiye'nin en zengin adamları otostop mu çekermiş heç? Ölmek var otostop motostop çekmek yoh!"

Hayret,

"He hehe he gene yürüyecek miyiz?"

Himmet:

"Ülen hiçbirinizde para yoh mu?"

"Bende var ama vermem." dedi Saffet.

Hayret:

"Saffet ağabeyim virmezse ben de virmem."

"Ben heç vermem." dedi Gayret.

"Borç olarak vereceğiniz oğlum, şu Ali Rıza'yı bi bulalım. On katını veririz." dedi Himmet.

Kardeşler uzun bir tartışmadan sonra paraları çıkarttı. Çıkarttı çıkartmasına ama hepsinin cebinden çıkan para iki bilet almaya ancak yetiyordu.

Himmet:

"Olsun biz de kucak kucaka gideriz. Hem ne karcık yol kaldı ki?" dedi. Muavin ve şoförün itirazlarına rağmen dört kişi iki koltuğa kucak kucaka oturdu. Zorlu bir yolculuk sonunda dört kardeş İstanbul'a ulaşmıştı. Yayan yapıldak yollara düşüp

kartvizitte yazılı adresi aramaya başladılar. Açlık-tan ve susuzluktan perişan olmuşlardı. Bir gökde-lenin önündeki kaldırıma çöktüler.

Hayret:

“Of of bu zenginlik de ne zor şeymiş!” diye mızıl-danıyordu.

“Dayanın oğlum, şu Ali Rıza’yı bir bulalım. On-dan sonrası kolay.” dedi Himmet.

“Yav biz bu dünyaya Ali Rıza’nın peşinden koş-mak için mi geldik?” diye söylendi Saffet.

Bu sırada Gayret sevinçle ayağa kalktı:

“İşte işte bulduk. Vallaha bulduk! Ali Rıza emmi-yi şey Arda emmiyi bulduk.” diyerek karşıyı işaret ediyordu.

Himmet:

“Neyi bulduk oğlum?” deyince Gayret:

“Ali Rıza’yı yani Arda’yı bulduk. Bakın, tabelada ne yazıyor?”

Saffet, Gayret’in tabelayı okumaya çalıştı:

“Gul gul gülü... Ne yazıyor sen okusana?” diye-rek Hayret’e dürttü. Hayret, tabelanın yanına koştu:

“Arda Akçakayalı. Finans Analisti, Sermaye ve Fi-nans Danışmanı, Varlık Yönetim Uzmanı.”

“Çıkarın kağıt parçalarını.” dedi Himmet. He-men dört kardeş ceplerindeki kartvizit parçalarını çıkarıp birleştirdi. Aradıkları adresi bulmuşlardı. Sevinçle birbirlerine sarıldılar. Açlığı, susuzluğu unutup kapıya koştular. Kapıda onları güvenlikler karşıladı. İri yarı olan:

“Ne istiyorsunuz? Kaybolun gidin buradan. Bu-rası size göre bir yer değil.” diye tersleri onları.

Himmet:

“Bağa bak biz senin bildiğin adamlardan değilik.” diye çıkıştı adamlar.

“Basın gidin lan!” diyerek diklendi diğer güven-lik.

“Arda emmiyi görecedik. Hemşeriyiz. Bir haber verseniz bizi tanır.” diye alttan aldı Gayret.

“Ne emmisi ne dayısı ulan! Kaybolun şuradan kırmayayım bacaklarınızı.” dedi iri yarı olan.

Kardeşler, ister istemez kapıdan uzaklaşmak zo-runda kaldı.

“Himmet ağa yine tünel mi kazsak?” dedi Saffet.

Himmet:

“Olmaz öyle şey. Hemen yakalanırız. Hem bizim pos bıyıklı komiser amca da emekli olmuştur çok-tan. Hapsi boylarız. Başka bir plan düşünelim.”

Bu sırada plazanın yanına bir vinç yanaştı, mer-

divenini yukarı doğru kaldırdı.

“Himmet ağa şuna bak.” dedi Saffet. Diğerleri de kafasını o tarafa çevirdi.

Gayret:

“Himmet ağa, şu vincin yanına bir gidelim, ba-karsın bize yardım eder.”

Hayret:

“He ya denemekten ne çıkar.”

Hep birlikte vince koştular. Vinç operatörü, “Neredesiniz yahu! Ağaç oldum burada birader.” diye çıkıştı kardeşlere.

Kardeşler, ne olup bittiğini anlamak için birbirle-rinin yüzüne baktılar.

“Haydi, hemen indirin eşyaları, buradan sonra bir yere daha gideceğim.” dedi operatör.

Gayret,

“Ne eşyası?” demişti ki Himmet hemen eliyle kardeşinin ağzını kapattı:

“Hemen taşırız. Sen bizi taşınacak kata çıkar.”

Kardeşler, vincin asansörüne binip yukarı katlara doğru çıkarken,

“Gögnüm bulandı Himmet ağa.” dedi Hayret.

“Sabret oğlum, şansımız dönüyo. Adam bizi ha-mal sandı. Binadan içeri kendimizi bir atalım gerisi kolay.” diye karşılık verdi Himmet.

Çok geçmeden eşya taşınacak kata ulaşmışlardı. Binadan içeri dalıp ofisin açık duran kapısından koridora çıktılar. Adreste yazılı katı ve Ali Rıza’nın ofisini bulmaları zor olmadı. Pat diye içeri daldılar.

Ali Rıza,

“Höst ulan kapıyı çalmadan içeri girilir mi?” di-yerek kafasını kaldırınca dört kardeşi karşısında buldu. Hemen ayağa kalkıp kollarını açtı:

“Vay vay vay kimler gelmiş, yeğenlerim gelmiş. Size gurban olsun Arda emminiz. Çömün şöyle çö-mün hele!”

Himmet:

“Bu laflara garnımız tok Ali Rıza şey Arda emmi. Altınlarımız nirde sen ondan haber ver?”

“Aman yeğenlerim siz bunun için mi geldiniz? Altınlarınızın hepiciği aha burda.” diyerek önün-deki bilgisayarı gösterdi Ali Rıza.

Kardeşler hemen bilgisayara koştular. Himmet kasayı, Gayret monitörü, Saffet klavyeyi kucakladı. Hayret de,

“Benimki de pek küçükmüş.” diyerek fareyi kaptı.

“Şunları kırıp yere altınları alalım.” dedi. Gayret Ali Rıza’nın “Durun!” demesine kalmadan Him-

met kasayı, Gayret ekranı yere çarptı. Saffet bu sırada klavyeyi ikiye bölmüştü bile. Hayret de fareyi ayağının altında parçaladı. Dördü de yere çöküp parçaların içerisinde altın aradılar.

Himmet:

“Arda emmi bunun içinde altın maltın yoh. Gene bizi gandırmaya mı çalışıyor?” diyerek kafasını kaldırdığında Ali Rıza'nın dizlerinin üstüne çökmüş başını iki elinin arasına almış hâlde dövünüp durduğunu gördü.

“Ulan siz ne ettiniz? Ben bütün altınları griptoya çevirmiştım. O bilgisayarda cüzdan vardı cüzdan! Şifre de içindeydi. Hepsi getti, hepsi!”

Kardeşler bir an durdu. Himmet başını kaldırdı: “Ya bizim altınlar?”

Ali Rıza, gözleri dolmuş bir hâlde:

“Buhar oldu! Dijitaldi zaten... Uçtu gitti! Ne varsa hepsi o bilgisayardaydı. Şimdi sıfır. Benim borçlara bakarsak eksi bile olabilir.”

Dört kardeş yavaşça ayağa kalktı. Gayret:

“Himmet ağa galdık mı gene dımdızlak.” dedi.

Hayret güldü:

“He hehe he zaten dımdızlak değil miydik?”

Himmet derin bir nefes aldı:

“Kalkın gidelim. Burada bize ekmek yok.”

Dört kardeş omuz omuza kapıdan çıkarken Ali Rıza'nın sesi duyuldu.

“Durun beni de bekleyin, ben de sizinle geliyorum. Bu kadar borçla bu şehirde yaşayamam artık.”

Saffet, o meşhur gülümsemesinin ardından konuştu:

“Bizim yanımızda sabana öküz olarak koşulumak istersen buyur gel.”

Hayret güldü:

“Heh he he altından olduk amma bir öküzümüz daha oldu.”

Bu Adam

◆ Musa Serin

Vallahi billahi başlarken söze
Yeminle saltanat kurar bu adam
Uyanır uyanmaz başlarken güne
Yalanla saltanat kurar bu adam

Sevgiden habersiz demliyor aşkı
Saygıyı hak etmez, kuruyor köşkü
Ağzından çıkarken onlarca dışkı
Nalanla saltanat kurar bu adam

Hayır çeşmesine vurur tıpayı
Keçi diye satar bulsa sıpayı
Vallahi dedikçe oynatır tayı
Planla saltanat kurar bu adam

Desteksiz atışta, güreşir başa
Suyu katıverir pişmişken aş
Her zaman, her yerde gelse de tuşa
Talanla saltanat kurar bu adam

"Vallahi, billahi" bazen "tallahi"
Konuşurken görsen sanırsın dahi
Bazen de yemine ekliyor sahi
Fılanla saltanat kurar bu adam

Konuşur yeminle, terk etmez huyu
Her işten anlıyor çıkarır suyu
Sanırsın evliya âlimdir soyu
Falanla saltanat kurar bu adam